DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
10. marts 1992 *

I sag C-188/88,

NMB (Deutschland) GmbH, Neu-Isenburg (Tyskland),

NMB Italia Srl, Mazzo di Rho (Italien),

NMB (UK) Ltd, (Det Forenede Kongerige),

ved advokat I. S. Forrester, og med valgt adresse i Luxembourg hos Marc Loesch, 8, rue Zithe,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Jacques Bourgeois, som befuldmægtiget, bistået af QC Mark Cran og advokat David Anderson, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Den Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret,

sagsøgt,

støttet af

FEBMA (Federation of European Bearing Manufacturers' Associations) ved advokaterne Dietrich Ehle og Volker Schiller, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg på advokatkontoret Arendt og Harles,

intervenient,

* Processprog: engelsk.

hvori der i henhold til EØF-traktatens artikel 173 er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutninger 88/327/EØF, 88/328/EØF og 88/329/EØF af 22. april 1988 om anmodninger om tilbagebetaling af antidumpingtold opkrævet på importen af visse kuglelejer med oprindelse i Singapore (EFT L 148, s. 26, 28 og 31), der hver især var rettet til en af sagsøgerne, i det omfang, beslutningerne indebærer et delvis afslag på sagsøgernes anmodninger om tilbagebetaling af den antidumpingtold, som i 1985 og 1986 blev opkrævet på importen af kuglelejer med oprindelse i Singapore,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Joliet, og dommerne Sir Gordon Slynn, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias og M. Zuleeg,

generaladvokat: G. Tesauro
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 5. februar 1991,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 21. marts 1991,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 11. juli 1988 har selskaberne NMB Deutschland GmbH, NMB Italia Srl og NMB (UK) Ltd (herefter benævnt »NMB's europæiske datterselskaber«) i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutninger 88/327/EØF, 88/328/EØF og 88/329/EØF af 22. april 1988 om anmodninger om tilbagebetaling af antidumpingtold opkrævet på importen af visse kuglelejer med oprindelse i Singapore (EFT L 148, s. 26, 28 og 31; herefter benævnt »de

anfægtede beslutninger«). Ved disse beslutninger meddelte Kommissionen delvis afslag på de anmodninger om tilbagebetaling, som NMB's europæiske datterselskaber havde indgivet vedrørende den i 1985 og 1986 opkrævede antidumpingtold.

2 NMB's europæiske datterselskaber distribuerer i Fællesskabet præcisionskuglelejer leveret af NMB Singapore Ltd. Samtlige sagsøgere samt NMB Singapore Ltd er del af Minebea-koncernen (Nippon Miniature Bearing) og ejes 100% af det japanske moderselskab.

3 I medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 2089/84 af 19. juli 1984 om indførelse af en endelig antidumpingtold på visse kuglelejer med oprindelse i Japan og Singapore (EFT L 193, s. 1) blev der lagt en antidumpingtold på 33% af nettoprisen franko Fællesskabets grænse på NMB Singapore Ltd's europæiske datterselskabers import af kuglelejer fremstillet i Singapore.

4 Hver sagsøger har i overensstemmelse med artikel 16 i Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1; herefter benævnt »grundforordningen«) indgivet anmodning om delvis tilbagebetaling af antidumpingtold opkrævet på deres import af kuglelejer i årene 1985 og 1986.

5 I artikel 16 hedder det, at kan en importør godtgøre, at den opkrævede told overstiger den faktiske dumpingmargen (dvs. forskellen mellem den normale værdi og eksportprisen), tilbagebetales det overskydende beløb.

6 Ved meddelelse 86/C/266/02 af 15. oktober 1986 (EFT C 266, s. 2) fastsatte Kommissionen retningslinjer vedrørende anvendelsen af grundforordningens artikel 16. I afsnit II, punkt 2, litra a), i denne meddelelse hedder det, at den faktiske dumpingmargen fastsættes ved en sammenligning af den normale værdi og eksportprisen. I punkt 2, litra c), fastsættes de principper, der finder anvendelse, såfremt der består en forretningsforbindelse mellem eksportøren og importøren i den i grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), anvendte betydning.

7 I sidstnævnte bestemmelse hedder det navnlig, at:

»... eksportprisen [kan] beregnes på grundlag af den pris, til hvilken den indførte vare første gang videresælges til en uafhængig køber... I så fald foretages der justeringer under hensyn til samtlige omkostninger, der er påløbet mellem indførsel og videresalg, herunder samtlige skatter og afgifter, samt til en rimelig fortjenstmargen.

Ved sådanne justeringer tages særligt hensyn til følgende faktorer:

...

ii) told, antidumpingtold samt andre afgifter, der skal betales i importlandet ved indførsel eller salg af varerne«.

8 I meddelelsens afsnit II, punkt 2, litra c), hedder det, at:

»I tilfælde, hvor eksportprisen er beregnet i henhold til artikel 2, stk. 8, litra b), i forordning (EØF) nr. 2176/84, anses betalinger af antidumpingtold med henblik

på den pågældende vares overgang til fri omsætning inden for Fællesskabet at være en omkostning, der er påløbet mellem indførsel og videresalg.

Følgelig indrømmes der, alt andet lige, alene hel eller delvis tilbagebetaling af antidumpingtold, der er betalt på forsendelser indført af en importør, som er forretningsmæssigt forbundet med den pågældende eksportør, under følgende omstændigheder:

— Såfremt de pågældende varer blev videresolgt til den første uafhængige køber ufortoldet, indrømmes der tilbagebetaling til den virksomhed, der betalte tolden, hvis videresalgsprisen er blevet forhøjet med et beløb svarende til dumpingmargenen eller en del deraf.

— Såfremt de pågældende varer blev videresolgt til den første uafhængige køber fortoldet, indrømmes der tilbagebetaling, hvis videresalgsprisen er blevet forhøjet med et beløb svarende til dumpingmargenen og den betalte told; i dette tilfælde kan ansøgeren frit videregive den endelige tilbagebetaling til køber.«

9 I medfør af disse principper har Kommissionen ved de tre anfægtede beslutninger af 22. april 1988 delvis imødekommet, delvis afslået de af NMB's europæiske datterselskaber indgivne anmodninger om tilbagebetaling af antidumpingtolden. Det delvise afslag skyldes, at Kommissionen ved fastsættelsen af den beregnede eksportpris fratrak den af sagsøgerne betalte antidumpingtold.

10 Denne holdning begrundes som følger i de anfægtede beslutninger. For det første kræves det i grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), at alle afgifter, herunder antidumpingtold, skal trækkes fra videresalgsprisen. For det andet understreger Kommissionen, at havde ansøgeren solgt varerne ufortoldet, ville alene én stigning have været tilstrækkelig til at berettige til tilbagebetaling. Selv når de indførte varer, som det var tilfældet i den foreliggende sag, videresolgtes i Fællesskabet for-

toldet, kræves der kun én stigning i videresalgsprisen med et beløb svarende til toldbeløbet, forudsat at Kommissionen finder det godtgjort, at denne stigning i den pris, som den uafhængige køber betaler, ophæver eller mindsker dumpingmargenen og ikke blot udgør den antidumpingtold, som importøren kunne refundere sin kunde, hvis selskabet opnåede tilbagebetaling. Dette kunne f.eks. være tilfældet, hvis enten de omkostninger, der påløb mellem NMB's import og videresalg, eller Minebea's normale værdi var blevet mindsket efter den oprindelige undersøgelsesperiode. Endvidere kunne andre ændringer i omstændighederne bevirke, at der måtte anvendes andre justerings- eller beregningsmetoder, der kunne føre til samme resultat, dvs. ophævelse eller mindskelse af dumpingmargenen ved en enkelt prisstigning. I nærværende sag er der ifølge Kommissionen intet, der tyder på, at disse betingelser er opfyldt.

11 NMB's europæiske datterselskaber har i stævningen redegjort for de krav, reglerne stiller til forretningsmæssigt forbundne importører, der ønsker at opnå hel eller delvis tilbagebetaling af den betalte antidumpingtold. Kravene går ud på, at importørerne skal godtgøre, at den pris, til hvilken de køber deres varer, nemlig eksportprisen, ikke længere er lavere end den normale værdi. Med henblik herpå skal importørerne bevise, at den pris, til hvilken de videresælger disse produkter til deres kunder, og på grundlag af hvilken eksportprisen beregnes, er forhøjet to gange, idet den første forhøjelse skal kompensere for dumpingmargenen, mens den anden forhøjelse repræsenterer den antidumpingtold, de har måttet betale. Efter denne gennemgang fremsætter sagsøgerne følgende fire klagepunkter.

12 For det første finder sagsøgerne, at Kommissionen ved at antage, at antidumpingtolden skal fratrækkes ved beregningen af de forretningsmæssigt forbundne importørers eksportpris, har fortolket grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), fejlagtigt. De fremfører følgende betragtninger til støtte for dette klagepunkt. For det første er Kommissionens fortolkning ikke forenelig med proportionalitetsprincippet, idet den påfører forretningsmæssigt forbundne importører en udgift, der overstiger det beløb, som er nødvendigt for at korrigere følgerne af dumpingen, og derved i for høj grad beskytter de i Fællesskabet etablerede virksomheder. Dernæst har denne fortolkning diskriminerende virkninger. Uafhængige importører og forretningsmæssigt forbundne importører behandles — uden objektiv berettigelse — forskelligt ved tilbagebetalingen af antidumpingtolden, idet førstnævnte kan opnå tilbagebetaling, så snart dumpingmargenen er udlignet, mens sidstnævnte desuden

skal forhøje den pris, de fakturerer til deres kunder, med et beløb svarende til den betalte told. Endelig burde Kommissionen ved fortolkningen af grundforordningen have taget hensyn til den praksis, der følges af Fællesskabets handelspartnere, som ikke fratrækker antidumpingtold ved beregningen af eksportprisen.

13 De hævder for det andet, at Kommissionen ved at basere de anfægtede beslutninger på en meddelelse, der er offentliggjort efter de år, for hvilke de anmoder om tilbagebetaling af tolden, har overtrådt princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. De forklarer, at de inden offentliggørelsen i 1986 af Kommissionens meddelelse med føje kunne antage, at den i 1985 og 1986 betalte told ville blive tilbagebetalt, så snart dumpingmargenen var udlignet. De hævder, at denne berettigede forventning blev skuffet, da Kommissionen ved sin meddelelse gav udtryk for, at forretningsmæssigt forbundne importører for at opnå tilbagebetaling endvidere skal forhøje de priser, de fakturerer til deres kunder, med et beløb svarende til den betalte told.

14 Sagsøgerne finder for det tredje, at Kommissionen har handlet på en måde og med en hensigt, som afviger fra formålet med de beføjelser, den har fået tillagt, og at der således er tale om magtfordrejning. I denne forbindelse henviser de til, at de forretningsmæssigt forbundne importører påføres en udgift, der er større end nødvendigt for at korrigere virkningerne af dumpingen, at de er udsat for forskelsbehandling, og at den europæiske industri nyder en overdrevet stor beskyttelse.

15 Endelig gør sagsøgerne for det tilfælde, at Domstolen finder Kommissionens fortolkning rigtig, gældende, at grundforordningen må anses for stridende mod GATT's artikel VI og med den i medfør af GATT vedtagne antidumpingkodeks. De slutter heraf, at den pågældende forordning i overensstemmelse med EØF-traktatens artikel 184 skal kendes uanvendelig i den foreliggende sag, hvorved ethvert retsgrundlag for de anfægtede beslutninger fjernes.

16 Ved kendelse af 19. januar 1989 har Domstolen tilladt Federation of European Bearing Manufacturers' Association (herefter benævnt »FEBMA«) at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.

17 Hvad nærmere angår de faktiske omstændigheder i hovedsagen og de gældende regler samt de skriftlige indlæg, der er indgivet til Domstolen, henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Spørgsmålet om realitetspåkendelse af visse anbringender

18 Kommissionen har indledningsvis bestridt, at visse af de anbringender, der er fremført af NMB's europæiske datterselskaber til støtte for påstandene, kan påkendes i realiteten.

19 Kommissionen gør for det første gældende, at disse anbringender er rettet mod en politik, nemlig Kommissionens politik med hensyn til tilbagebetaling af antidumpingtold, mens det i henhold til EØF-traktatens artikel 173 er lovligheden af Rådets eller Kommissionens retsakter, der prøves af Domstolen.

20 Herved bemærkes, at det fremgår af sagsøgernes påstande, at sagen kun tager sigte på annullation af beslutningerne 88/327, 88/328 og 88/329. Selv om NMB's europæiske datterselskaber flere gange henviser til Kommissionens »politik«, er det klart, at de kun anfægter de pågældende beslutninger, hvorved denne politik gennemføres.

21 Endvidere har Kommissionen gjort gældende, at visse af de anbringender, der er fremført af NMB's europæiske datterselskaber til støtte for påstandene, ikke er

omfattet af traktatens artikel 173, nemlig de anbringender, der vedrører dels uoverensstemmelsen mellem Fællesskabets praksis og den praksis, der følges af dets handelspartnere, dels overtrædelsen af GATT's antidumpingregler.

22 Hvad angår den praksis, der følges af Fællesskabets handelspartnere, skal det bemærkes, at selv om en sådan praksis ganske vist ikke kan udgøre et parameter for at prøve lovligheden af Fællesskabets retsakter, kan den til gengæld som i denne sag benyttes som argument til støtte for påstanden om, at Kommissionen ikke har fortolket fællesskabsforordningens bestemmelser korrekt.

23 Hvad angår den angivelige overtrædelse af reglerne i GATT's antidumpingkodeks er det tilstrækkeligt at påpege, at det fremgår af dommen af 7. maj 1991 (sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069), at man kan påberåbe sig en sådan overtrædelse med henblik på prøvelse af lovligheden af Fællesskabets grundforordning.

24 Endelig har Kommissionen gjort den opfattelse gældende, at de anbringender, ved hvilke sagsøgerne påberåber sig grundforordningens ulovlighed, bør afvises fra realitetsbehandling. Kommissionen fremfører tre argumenter til støtte for denne påstand. For det første anfægter sagsøgerne hele forordningen uden nøjagtigt at angive, hvilken bestemmelse de betragter som ulovlige. Endvidere nedlægger de ikke i stævningen nogen påstand vedrørende nævnte forordning. Endelig påstår de forordningen annulleret, selv om de, da fristen for at anlægge sag til anfægtelse af denne retsakt er udløbet, højst på grundlag af EØF-traktatens artikel 184 kan påberåbe sig, at den ikke finder anvendelse.

25 I denne forbindelse skal det for det første påpeges, at eftersom tvisten vedrører det fradrag af antidumpingtolden, der har fundet sted i de tre anfægtede beslutninger i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), er det klart, at sagsøgerne bestrider lovligheden af denne bestemmelse, for så vidt som den anvendes i forbindelse med et spørgsmål om tilbagebetaling af antidumpingtold, men ikke lovligheden af hele grundforordningen. Endvidere udgør påberåbelsen af en forordnings

ulovlighed under en sag, hvorunder individuelle beslutninger søges underkendt, et anbringende, der fremføres som led i sagen. Det er derfor ikke påkrævet, at anbringendet fremføres som en af påstandene i stævningen, men det skal blot nævnes i søgsmålsgrundene. Endelig fremgår det klart af stævningen, at sagens genstand ikke er annullation af grundforordningen eller visse af dens forskrifter, men af tre anfægtede beslutninger, med bl.a. den begrundelse, at disse bestemmelser bygger på en ulovlig forskrift i denne forordning, som i overensstemmelse med EØF-traktatens artikel 184 skal kendes uanvendelig.

26 Kommissionens indsigelse om, at visse anbringender bør afvises fra realitetsbehandling, forkastes derfor.

Realiteten

A — *Anbringendet om fejlagtig fortolkning af grundforordningen*

27 NMB's europæiske datterselskaber har gjort gældende, at Kommissionen i ovennævnte meddelelse af 1986 og i de anfægtede beslutninger fortolker grundforordningen fejlagtigt. De fremhæver, at i henhold til GATT's antidumpingkodeks gør grundforordningens artikel 16 alene retten til tilbagebetaling af antidumpingtolden betinget af, at det godtgøres, at den betalte told overstiger den faktiske dumpingmargen.

28 NMB's europæiske datterselskaber anfører, at når en forretningsmæssigt forbunden importør har forhøjet videresalgsprisen i Fællesskabet med et beløb svarende til den i forvejen konstaterede dumpingmargen, er en sådan forhøjelse nødvendig og tilstrækkelig til at bringe dumpingen til ophør og følgelig til at bevirke tilbagebetaling af den betalte told. Alt andet lige (bl.a. den normale værdi og importørens salgsomkostninger) bliver den beregnede eksportpris lig med den normale værdi, såfremt videresalgsprisen forhøjes med et beløb svarende til én gang dumpingmargenen, og dumpingen er således bragt til ophør.

29 NMB's europæiske datterselskaber hævder, at man for at nå frem til dette resultat skal undlade at betragte den betalte told som en omkostning, der er påløbet mellem indførsel og videresalg, og den skal derfor ikke trækkes fra ved beregningen af eksportprisen. Følgelig bør grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), opfattes således, at der er underforstået udtrykket »i tilfælde, hvor det er hensigtsmæssigt«. En sådan ordlyd ville begrænse muligheden for uden videre, ved beregningen af eksportprisen, at fratrække den antidumpingtold, der er betalt af en forretningsmæssigt forbundet importør, til de procedurer, som indledes med henblik på fornyet behandling af antidumpingtolden. Denne forståelse ville endvidere gøre det muligt for Kommissionen at undlade at fratrække tolden under en tilbagebetalingssag.

30 Ifølge NMB's europæiske datterselskaber er en sådan fortolkning nødvendig for at undgå en urimelig forskelsbehandling mellem forretningsmæssigt forbundne importører og uafhængige importører. Sidstnævnte har nemlig, når de har betalt antidumpingtolden, ret til at kræve denne tilbagebetalt, såfremt eksportøren har forhøjet sine priser med et beløb, der er tilstrækkelig stort til at bringe dumpingen til ophør, uanset om antidumpingtolden er betalt. Under disse omstændigheder har den uafhængige importør mulighed for, indtil antidumpingtolden er tilbagebetalt, enten at absorbere denne told ved kun at forhøje videresalgsprisen til køberen med et beløb svarende til den prisforhøjelse, eksportøren har faktureret ham for, eller at vælte antidumpingtolden over på køberen ved at foretage en dobbelt forhøjelse af den pris, han fakturerer køberen for. I sidstnævnte tilfælde kan han ligeledes frit videregive den tilbagebetalte antidumpingtold. Til gengæld er en forretningsmæssigt forbundet importør ifølge Kommissionens praksis forpligtet til hos køberen, som er den første uafhængige køber i Fællesskabet, at kræve en dobbelt forhøjelse, som repræsenterer antidumpingtolden forhøjet med et beløb, der er tilstrækkelig stort til at bringe dumpingen til ophør, uanset om antidumpingtolden er betalt, indtil han får tilbagebetalt antidumpingtolden, som han frit kan videregive til køberen.

31 Den fortolkning, der anlægges af NMB's europæiske datterselskaber, kan ikke tiltrædes.

32 Det bemærkes for det første, at fortolkningen er i strid med selve ordlyden af den pågældende bestemmelse, hvori det udtrykkeligt er fastsat, at antidumpingtold skal fratrækkes ved beregningen af eksportprisen som en omkostning, der er påløbet mellem indførslen og videresalget, uden at der sondres mellem, om der er tale om fornyet behandling eller tilbagebetaling.

33 Det bemærkes for det andet, at formålet med beregningen af eksportprisen er det samme, hvad enten der er tale om fornyet behandling eller tilbagebetaling. I begge tilfælde drejer det sig om at bestemme den faktiske dumpingmargen. Det ville derfor være ulogisk at trække antidumpingtolden fra i det ene tilfælde og ikke i det andet.

34 For det tredje findes den påståede forskel i behandlingen af uafhængige importører og forretningsmæssigt forbundne importører at være begrundet i forskellen mellem deres respektive situationer med hensyn til dumpingpraksis, hvorfor der ikke er tale om diskrimination.

35 Forholdet er det, at mens de uafhængige importører ikke er involveret i dumpingen, befinder de til eksportøren forretningsmæssigt forbundne importører sig på den anden side af dumpingbarrieren, således at forstå at de er med til at handle på en måde, der bevirker dumping, og at de under alle omstændigheder har mulighed for at få kendskab til samtlige de forhold, som dumpingen er baseret på.

36 En sådan forskel i situationen har bl.a. følger for de uafhængige importørers og de forretningsmæssigt forbundne importørers adfærd for så vidt angår overvæltningen af antidumpingtolden på køberne.

37 Som Kommissionen med rette har påpeget, vil de uafhængige importører nemlig vælte antidumpingtolden over på køberne, da de i modsat fald dels ville miste renter svarende til de betalte beløb og blive ramt af en eventuel devaluering, og dels — da de ikke véd, på hvilket grundlag dumpingmargenen fastsættes — ville løbe en risiko for ikke at opnå tilbagebetaling til trods for forhøjelsen af eksportprisen.

38 Situationen er ikke den samme for forretningsmæssigt forbundne importører, som kan afholde sig fra at overvælte antidumpingtolden, da de er orienteret om den handelspraksis, der ligger bag dumpingen, og hermed ikke er udsat for nogen usikkerhed eller risiko for så vidt angår muligheden for at opnå tilbagebetaling.

39 Følgelig ville de forretningsmæssigt forbundne importører befinde sig i en gunstigere position end de uafhængige importører, såfremt antidumpingtolden ikke blev fratrukket ved beregningen af eksportprisen.

40 Det fremgår af ovenstående, at grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), foreskriver fradrag af antidumpingtolden ved beregning af eksportprisen med henblik på tilbagebetaling af tolden. Følgelig kan anbringendet om fejlagtig fortolkning af grundforordningen ikke lægges til grund.

B — *Anbringendet om ulovligheden af de omtvistede bestemmelser i grundforordningen*

41 NMB's europæiske datterselskaber finder, at såfremt grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), og artikel 16 skal fortolkes som hævdet af Kommissionen, vil disse bestemmelser indebære en overtrædelse af ligebehandlingsprincippet og antidumpingkodeksen.

42 Da argumentet om overtrædelse af ligebehandlingsprincippet allerede er blevet forkastet i forbindelse med gennemgangen af det foregående anbringende, skal der tages stilling til argumentet om overtrædelse af GATT's antidumpingkodeks.

43 I denne forbindelse gør NMB's europæiske datterselskaber gældende, at den politik, som de omtvistede bestemmelser er baseret på, er ulovlig, for så vidt som den tilsidesætter det grundlæggende princip i antidumpinglovgivningen, der er knæsat i artikel 8, stk. 3, i den antidumpingkodeks, som er indført ved aftale om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (herefter benævnt »GATT's antidumpingkodeks«, EFT 1980 L 71, s. 90), ifølge hvilken »størrelsen af antidumpingtolden ikke må overstige den i artikel 2 fastsatte dumpingmargen«.

44 Ifølge NMB's europæiske datterselskaber forholder det sig således, at hvis en forretningsmæssigt forbundet importør betaler antidumpingtolden og derefter forhøjer den pris, der faktureres af ham til den første uafhængige køber i Fællesskabet, med et beløb svarende til denne told, bringer han dumpingen til ophør og har derfor ret til tilbagebetaling af den erlagte antidumpingtold.

45 Herved skal det erindres, at det i antidumpingkodeksens artikel 2, stk. 5, hedder:

»I tilfælde, hvor der ikke foreligger en eksportpris, eller hvor der efter de pågældende myndigheders skøn ikke kan fæstes lid til eksportprisen på grund af en forretningsmæssig forbindelse eller en kompensationsaftale mellem eksportøren og importøren eller en tredjepart, kan eksportprisen beregnes på grundlag af den pris, der opnås, første gang importvarerne videresælges til en uafhængig køber ...«

I samme artikels stk. 6 hedder det, at i de i stk. 5 nævnte tilfælde »bør der ligeledes tages hensyn til omkostninger, herunder skatter og afgifter, samt fortjenester, der er påløbet mellem indførsel og videresalg«.

46 Som Kommissionen med rette har påpeget, er den eneste forskel mellem GATT's antidumpingkodeks og EF-forordningen for så vidt angår beregningen af eksportprisen, at mens kodeksen alene fastslår det princip om, at der skal tages hensyn til omkostninger, som er påløbet mellem indførsel og videresalg »herunder skatter og afgifter«, specificerer EF-forordningen visse af de toldafgifter og andre omkostninger, herunder bl.a. antidumpingtold, som der skal tages hensyn til ved justeringen.

47 Heraf følger, at der ikke er nogen modstrid mellem grundforordningens og antidumpingkodeksens bestemmelser.

48 Endelig har NMB's europæiske datterselskaber gjort gældende, at Kommissionens politik afviger fra den politik, der følges af Fællesskabets handelspartnere.

49 Da det ikke på grundlag af de af NMB's europæiske datterselskaber fremførte argumenter kan antages, at Fællesskabets system er ulovligt, bliver systemet ikke ulovligt af, at handelspartnerne benytter andre metoder.

50 Dette argument må derfor ligeledes forkastes.

51 For så vidt angår den påståede overtrædelse af proportionalitetsprincippet og den påståede magtfordrejning er det tilstrækkeligt at fastslå, at disse anbringender er baseret på argumenter, der allerede er forkastet ovenfor i forbindelse med behandlingen af anbringendet om en fejlagtig fortolkning af grundforordningen.

52 Dernæst har NMB's europæiske datterselskaber hævdet, at der er sket overtrædelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, for så vidt de indtil udsendelsen af meddelelsen af 15. oktober 1986 med rette kunne formode, at der under omstændigheder som dem, der gør sig gældende i den foreliggende sag, ville kunne opnås tilbagebetaling.

53 Herom er det tilstrækkeligt at påpege, at sagsøgerne ikke har haft en rimelig grund til en sådan formodning, da Kommissionen, således som de selv indrømmer i stævningen, ikke havde klarlagt sin holdning på området før den i 1986 offentliggjorte meddelelse.

54 Argumentet forkastes derfor.

55 Endelig har NMB's europæiske datterselskaber gjort gældende, at de anfægtede beslutninger er ugyldige, da de ikke er tilstrækkelig begrundet.

56 I den forbindelse bemærkes, at det i begrundelsen til beslutningerne, hvori der udtrykkeligt henvises til de relevante bestemmelser i grundforordningen og i Kommissionens meddelelse af 1986, tilkendegives — såfremt begrundelsen sammenholdes med ovennævnte bestemmelser — hvorfor sagsøgernes anmodninger til dels

afvises, og hvad sagsøgerne skal gøre for at opnå fuld tilbagebetaling af den erlagte antidumpingtold.

57 Da samtlige de af NMB's europæiske filialer påberåbte anbringender savner grundlag, vil sagsøgte være at frifinde.

Sagens omkostninger

58 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Sagsøgerne har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger, herunder intervenientens.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger, herunder intervenientens.

Joliet Slynn

Moitinho de Almeida Rodríguez Iglesias Zuleeg

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. marts 1992.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

R. Joliet
Formand for Femte Afdeling